

Bibliaóra – 2022. november 18.

Előfohász: „Uram, miért állsz oly távol, miért rejtőzöl el a szükség idején (Zsolt 10,1)?” Ámen.

Ének: 385. dicséret: „Keserves szívvel Magyarországon...”

Előima:

Meghajszolt és megvetett néped érkezik ma Hozzád, szerető Mennyei Édesatyánk, és gyászos panaszán túl tudja, hogy Te magad vagy a kiáltó szó a pusztában, Aki kezdeményezőként szólsz és vetsz magot oda, ahol minden pusztul és elhal. Olyan jó tudni, hogy a Te kezdedben van a mi életünk. Mi is hozzuk saját nyavalyáinkat és a halálhörgés és siralom völgyéből fohászkodunk hozzád, Urunk, Istenünk. Olyan vagy Te nekünk, mint egy falat kenyér az éhínség idején, mint egy pohár víz a nyári hőségben. Bizalommal fordulunk Feléd, és kérünk, Jézus Krisztusért, fogadj el bennünket, mert bűn és nyomorúság van a mi életünkben. Láttasd meg velük Igédben a legnagyobb áldásokat és a lelkünket nyomorító mélységeket is, hogy érezzük, Te jó vagy és terved a mi megjobbításunkat célozza meg. Jöjj hát, oda, ahol fájdalom és nélkülözés honol, találj meg bennünket, cselekedj, hogy néped feléledjen, eljusson az Ige ismeretére és annak cselekvésére. Úr Jézus Krisztus, Aki azért jöttél, hogy Isten kedves esztendejét hirdesd, szólj, csitítsd a bűnt, némítsd el a félelmet, a rettegést, de mindazonáltal ne úgy legyen, amint mi akarjuk, hanem ahogy Te akarod. Kérünk, hallgass meg minket kegyelmesen és áldd meg közös igetanulmányozásunkat. Ámen.

Ószövetségi alapige: Jeremiás Siralmi 2. rész

„Jaj, de sötét az a felhő, amelyet az Úr haragjában Sion leányára borított! Az égből a földre dobta Izráel ékességét, nem törődött lábai zsámolyával haragja napján. Elpusztította az Úr kíméletlenül Jákób összes hajlékát, ledöntötte haragjában Júda leányának erődítményeit; földre terítette, meggyalázta az országot és vezéreit. Izzó haragjában megfosztotta Izráelt minden hatalmától, visszavonta segítő jobbát, amikor jött az ellenség. Lángoló tűzként perzselte Jákóbot, emésztette körös-körül. Fölvonta íját, mintha ellenség volna, ráemelte jobb kezét, akár egy támadó, és megölt mindent, ami a szemnek kíváncsi, Sion leányának a sátrában tűzként öntötte ki haragját. Olyan volt az Úr, mint az ellenség: pusztította Izráelt. Elpusztította minden palotáját, lerombolta erődítményeit, megsokasította Júda leányának bűjét és keservét. Földúlta hajlékát, akár egy kertet, lerombolta ünnepeinek helyét. Feledésre juttatott az Úr a Sionon ünnepet, szombatot, bosszús haragjában megutált királyt és papot. Elvetette oltárát az Úr, elhagyta szentélyét. Ellenség kezére juttatta falakkal körülvett palotáit; úgy hangoskodtak az Úr házában, mint egy ünnepnapon. Az

Úr akarta, hogy lerombolják Sion leánya várfalát: mérőzsinórt feszített, nem hagyta abba keze a pusztítást. Gyászol az erőd és a várfal, együtt omladoznak. Földbe süllyedtek kapui, elpusztították, összetörték zárait. Királya és vezérei a népek közt vannak, ahol nincsen kijelentés, prófétái sem kapnak látomást az Úrtól. Némán ülnek a földön Sion leányának vénei, port hintettek a fejükre, zsákruhába öltöztek; lehorgasztják fejüket Jeruzsálem szüzei. Szemem könnybe borult, bensőm háborog, a földre roskadtam népem leányának romlása miatt, mert elalélt csecsemő és kisdéd a város terein. Azt kérdik anyjuktól: Hol van kenyér, hol van bor? Elalélnak, mint a halálra sebzettek a város terein, kilehelik lelküket anyjuk kebelén. Kihez mérjelek, kihez hasonlítsalak, Jeruzsálem leánya? Kinek a példájával vigasztaljalak, Sion szűz leánya? Romlásod nagy, mint a tenger, ki gyógyíthatna meg? Prófétáid hiábavaló látomásokkal ámítottak téged! Nem leplezték le bűnödöt, hogy fordítsanak sorsodon, hanem hiábavaló látomásokkal félrevezettek téged. Összecsapják kezüket miattad, akik arra járnak. Fölszisszennek, és fejüket csóválják Jeruzsálem leánya miatt: Erről a városról mondták, hogy szépsége tökéletes, és az egész föld öröme? Föltátotta rád a száját minden ellenséged. Fölszisszentek, fogukat csikorgatták, és ezt mondták: Elpusztítottuk! Erre a napra vártunk, megértük, megláttuk! Véghezvitte az Úr, amit eltervezett, valóra váltotta, amit megmondott, amit régóta elrendelt: rombolt, és nem kímélt; örömet szerzett ellenségeidnek, ő növelte meg támadód hatalmát. Szívük az Úrhoz kiáltott Sion leányának várfala miatt. Patakként áradjon a könnyed éjjel és nappal! Ne csillapodj, ne hagyj a szemednek nyugalmat! Kelj föl, jajgass az éjszakában, az örökös kezdetén! Öntsd ki szívedet, mint a vizet, az Úr színe előtt! Emeld föl hozzá kezeidet gyermekeid életéért, akik elaléltek az éhségtől minden utcasarkon. Nézd, Uram, és lásd meg azt, akivel így bántál! Miért kell az asszonyoknak megenniük gyermekeiket, dédelgetett csecsemőiket? Miért gyilkolják az Úr szentélyében a papot és a prófétát? Az utcákon gyermekek és vének hevernek a földön, szüzeim és ifjaim fegyvertől estek el. Gyilkoltál haragod napján, mészároltál kíméletlenül. Mintha ünnepnap lett volna, összehívtad mindenünnen azokat, akiktől iszonyodtam. Nem tudott az Úr haragja napján megmenekülni, megszökni senki sem! Akiket dédelgettem és fölneveltem, azokkal ellenségem végzett."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A feltüntetett ének a második siralomének, amelynek egyes részei jól jelzik, hogy Jeremiás mindent maga előtt lát, ami elpusztult.

1-6.vers

Már a kezdeti jaj újból jelzi, hogy olyan képek és epizódok érkeznek Jeruzsálem életéből, amit nehezen lehet feldolgozni. A felhő szépen szemlélteti Isten jelenlétét

a törvényadásnál és a templomszentelés alkalmával. A rejtőzködő Isten így jelent meg, és kegyelmesen lehajolt népéhez, de itt a felhő azt a pillanatot szemlélteti, hogy beborult és nincs világosság. Nappal is éjszaka van Jeruzsálemben. Ezt a sötétséget Isten mérte az ő népére. Sokszor megjelenik ez a kép a többi prófétánál is a csillaghullást megjelenítve. Ez a büntetése a beképzelt asszír királynak és seregének, de Tírusz királya is ilyen magabiztossággal áll ellent Istennek:

„Jaj, leestél az égről, fényes hajnalcsillag! Lehulltál a földre, népek legyőzője (Ézs 14,12)!”

„Szépségedben felfuvalkodtál, rosszra használtad bölcsességedet a fényűzés kedvéért. Ledobtalak hát a földre, látványossággá tettelek a királyok számára (Ez 28,17).”

Ez a büntetés Izráelt is elérte, több alkalommal is. Amikor önmagára gondol, amikor csak Izráel szépséges hajlékait szemléli, és küldetését elfelejti, akkor magára vonja az Úr haragját. Igen, van olyan, amikor Izráel is csak gőgösen várja az Úr napját, de ez a nap az ítélet napja számára: ***„Jaj azoknak, akik az Úr napját kívánják! Minek nektek az Úr napja? Sötét lesz az, nem világos (Ám 5,18)!”*** A kiválasztásnak minden eleme és szimbóluma porrá lesz, Jákób összes hajléka, Izráel ékessége és Júda leányainak erődítménye elvész. Az Úr lábainak zsámolya megszűnik és segítő jobbjá nincs jelen ott, ahol büszkeség és balítélet van. Ami eddig győzelmet aratott, most már a múlté. Nincs segítség. Nincs menekvés. Sőt Izráel Istene, az Úr letöri a legerősebbet is: a bikák szarvait. Isten büntető hatalma érvényesül Izráelen. Senkin sem segít a gőg, a nagyravágyás, a hatalom és a bizakodás. Senkin. Egytől egyik mindent és mindenkit elpusztít az Úr. A babiloni pusztítás a legnagyobb özönvíz a választott nép életében. Nincs semmi felett nagyobb sírás, mint a felett, amit maga az Úr épített. A legnagyobb ellensége Isten népének maga az Úr, amiről csak egy alkalommal olvasunk az Ószövetségben, mégpedig a megidézett elhunyt Sámuelről: ***„De Sámuel ezt mondta: Miért kérdezel engem, ha az Úr eltávozott tőled, és az ellenséged lett?! (II Sám 28,16)*** Amit Isten megteremtett (II Móz 20,11) és megváltott (VMóz 5,15) egyszerre megsemmisült. Mintha az Éden-kert vált volna a pusztulás helyévé, ahol Isten lakozott és járt-kelt hűvös alkonyatkor a kertben. (ld. IMóz 2,8)

7-13.vers

Ez a sirató ének nagy hangsúlyt fektet a várfalak lerombolására. Isten teljes védelmi rendszere megszűnt. Isten városának az elkülönülése teljesen felbomlott, épp ezért a várfalak újjáépítésének olyan nagy odafigyelést szentelnek a hazatértek Ezsdrással és Nehémiással az élükön. A mérő zsinórt kezében tartó Isten minden egyenetlenséget megszüntet. A templom szolgálata megszűnik. A sértetlen oltárt szétzúzzák és a hozzáférhetetlen szentélybe betör az ellenség. A pogány mindent megszentéstelenített. Olvassuk el ennek igazi leiratát a 79. zsoltárban. Igen az ellenség olyan robajjal érkezik, mintha ünnep, szombat,

hálaadás napja lenne és a zsidók a legnagyobb Úr előtt tisztelegnének. Olyan zshivaj és hangzavar van Jeruzsálemben, mintha ünnepelnének. Ez a hasonlat a legmélyebb fájdalmat szemlélteti. A legcsúfosabb vereség jelképe, hogy hang hallatszik, de semmi köze az ünnephez, a szombathoz, az Úr találkozásához népével, mert éppen más, az idegen uralkodik az Úr hegyén, ahol eddig a gondviselés megerősítése történt, most pedig tisztán látszó elhagyás és megvetés van. A törvény többé nem szabályozza az életet, senkit sem érdekel a vének értelmes kijelentése, és a szüzek fájdalomtól nyögnek, mert nincs istentisztelet. Nincs kijelentés, mert az Úr nem szól, és akik eddig szólhatták volna az igazságot, de nem tették, el lettek némítva. Isten teljes pusztítással leleplezte a bűnt.

Épp ezért a könny, az elkeseredés és a keserves sírás marad ezeknek a honfitársaknak a kenyerére. Szemük elhomályosodott, bensőjük háborog. Itt veszik észre igazán, hogy mennyire sebezhetőek. A legnagyobb szenvedést a gyermekek és csecsszopók kiáltása jelentette az élelem után. A haldokló gyermekek halálhörgése, nem kenyér és bor után áhítozik, hanem igazi táplálék után. Nincs elegendő eledel, mert tart Jeruzsálem ostroma. Valami meghal egy édesanyában, ha gyermekét eltemeti.

Ki gyógyít meg? Ki gyógyít ki, halálos betegségedből. Senki, mert az Úr hallgat. Nincs nagyobb fájdalom, amikor Isten elhallgat és nem válaszol. A szenvedő ember legnagyobb fájdalma a társtalanság. Amikor nem kap választ Urától a példátlanul tűnő nyomorúság idején. Amikor nincs kijelentés Istentől a lehetetlenség és parttalanság idején. A tengerbe, a mélységekbe, a kétségbe vetett szinonima jelzi, hogy nincs hová menekülni Isten büntetése elől.

14-17.vers

Kik a bűnösök és elsőszámú vétkesek? A hamis próféták, akik könnyelműen mindent megígértek, jó reménységgel voltak minden felől. Akik beárnyékkolták a veszélyt kecsegtető ajánlatokkal és jólét teljes lefestésével. Hazugság volt az egész. Körbe-körbe szajkózták az áldások sorozatát, de a kemény valóság lett az osztályrészük. A templomi és az udvari próféták mindenkit meghazudtoltak, mert a Babilon ellenes koalíció győzelmét hirdették, ahelyett, hogy a nép valódi igazságtalanságait felfedték volna, és így megmenekítették volna a lelkeket a fogságtól. Jeremiásnak és Ezékielnek volt mit ellenük szólani. Ők hozták a népre a katasztrófát, míg a megtérés és a bűn elhagyása, annak megvallása kimenekedést jelentett volna. Igen, tapsoltak, de sajnos a taps vihartaps lett, az önhittség ünneplése és annak a hirdetése, hogy elvész az ellenség. Igen, csóválták a fejüket, gesztikuláltak, és ezzel kifejezték megvetésüket minden hirdetett isteni üzenet ellen. Sion és Jeruzsálem egyszerre vált dicső mítoszból drasztikus színhellyé. Amit eddig annak a helynek tulajdonítottak Isten által, az Úr nélkül a pogányok csúfos sorsára jutott.

Isten akarata volt ez. Amit az Úr megmondott a régi időkben az engedetlen néppel kapcsolatban, itt és most beteljesítette. Minden Isten ítéletének a jele és lenyomata. Nincs min csodálkozni. Ránehezedett Isten keze a nép életére, mert nem engedett, nem hallgatott a prófétai szóra: *„Intettelek, mikor még békében éltél, de azt mondtad: Nem hallgatok rád! Így éltél ifjúságod óta, nem hallgattál a szavamra (Jer 22,21).”*

18-22.vers

Mi a megoldás? Az, hogy HOZZÁ kell menekülni, aki megvert és jogosan megbüntetett. Meg kell vallani: Igazad van, Uram! A jogos ítélet felismerése vezet el egészen a Büntető Istenhez, Akik kész megbocsátani. Jogos volt az ítélet. Jogos volt a babiloni fogság. Jogos volt a hatalmas rombolás. Jogos volt a templom lerombolása. Jogos volt a szentély megszenteltelenítése. Jogos volt a várfalak lerombolása. Jogos a halálos és sorozatos pusztítás. Jogos a teljes ítélet. Ömlik a bűnvallás, mint a patakból a zúduló víz. Áramlik és hömpölyög a szó, mert az ember megvallja bűnét. Izráel eljut arra a felismerésre, hogy Isten a bűnt gyűlöli, de a bűnöst szereti. Nincs mit mondania az embernek, csak a sorozatos bűnlajstromot, de arról sokszor hallgat. A Biblia tele van bűnkatalógusokkal, még az Újszövetség is. A felemelt kezek jelzik, hogy szívből jövő imádságok ezek, és ott él a szívben a reménység, hogy lehetséges a segítség, a megmenekülés. Van kilátásban egy SZEMÉLY, AKI mindent megoldhat. Ez így nincs kimondva, de a sorok között várják az Urat. Nem mondják, hogy mi az óhaj, mert e pusztulás, már mindent elvett tőlük.

Isten figyelmét óhajtják. Figyeljen rájuk az Úr. Hajtsa mindenét feléjük. Jeremiás falra hányt borsóként hirdette Isten Igéjét, de bizony Isten terve nem füstbe ment terv. Amit Ő megmondott, megcselekedte. A papok és a próféták lemeszárlása valóság. Mindent Isten számlájára írnak. Ő tette, véghez vitte, amit hirdetett. Isten az Úr ilyen kemény dolgokat is elvégezhet. Neki van hatalma rá. A kemény ítélet Isten kezébe való. Isten ítélete. Bárcsak el tudnánk fogadni, hogy Isten nemcsak kegyelmes, hanem igazságos is. Ebben a fejezetben Izráel népe nem könyörög bűnbocsánatért, nem kiált irgalomért, de nem is ellenkezik az Úr ítélete ellen. Minden mozzanatában ott van: Isten az ő választottjának az ellensége. (5. vers)

Ellenség az Úr! Ellenség Isten! Hogy nem fér meg együtt egy mondatban ez a két szó. És mégis, vannak időszakok, amikor az ember a kemény ítélet alatt kimondja: Ellenségem az Úr. A legtöbb zsidóférfi a koncentrációs táborok mélyén tagadta meg az Urat. Igen, ellenségem az Úr. Az enyém. De az Úr nem haragszik örökké. Mi megérdemelnénk. Ellenségből társsá lesz. Elvezet a mélységekig, megöl, hogy megelevenítsen. Földbe tipor, összezúz, legyőz, felperzsel, összemorzsol, hogy az ember rájöjjön, honnan hozza ki az Úr. Miből menekültél meg Isten ítélete nyomán? Miből hozott ki az Úr? Érezted igazán a babiloni fogság súlyát? Érezted igazán a háború, a szenvedés, a fájdalom, a veszteség által, hogy Isten nem szólt,

elhagyott, és neked bűneidért kell vezekelned? Érezted? Fájt a bűn? Mardosta lelkedet a békétlenség? Láttad a tehetetlenséget magad körül? Amikor nincs segítség, akkor Isten a mi ellenségünk.

Közének: 214. dicséret: 8-9. versei: „Végül el mi rólunk ennyi sok ínséget...”

Újszövetségi alapige: Lukács evangéliuma 1, 26-38.versei

„A hatodik hónapban pedig Isten elküldte Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó József jegyese volt. A szűznek pedig Mária volt a neve. És hozzálépve így szólt az angyal: Üdvöz légy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van! Mária megdöbbsen a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. Az angyal ezt mondta neki: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál Istennél! Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak. Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának nevezik majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége. Mária megkérdezte az angyalt: Hogyan lehetséges ez, mivel én férfit nem ismerek? Az angyal így válaszolt neki: A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékozik be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. Íme, Erzsébet, a te rokonod is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, mert Istennek semmi sem lehetetlen. Mária ezt mondta: Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint! És eltávozott tőle az angyal.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

26-29. vers: A különös üdvözlésben azt olvassuk, hogy Mária megdöbbsen. Emberileg nézve ugyanis volt min csodálkoznia. Először is Galilea nem volt egy jó minta a Római Birodalom számára. Lukács kortársa írja a következőket e római provinciáról: „Galilea, Galilea, te gyűlölöd a törvényt, ezért az lesz a véged, mint a zélótáké.” A zélóták harcosok voltak, akik Júda szabadságáért készek voltak kardot rántani, mint Péter apostol is. Názáret pedig olyan jelentéktelen volt, hogy senki sem tudta, hol van a térképen. Még a bibliai híradás is Nátánáél ajkáról a következőket mondja: *„Származhat-e valami jó Názáretből (Jn 1,46)?* A nők köszöntése pedig nem egy udvarias gesztus volt, mint manapság, hanem ritkaságba menő pillanat. A nő házassági törvény révén a férfi szószerinti tulajdona volt. Társadalmi szerepvállalásuk elképzelhetetlen volt, alacsonyabbrendűek voltak. A zsidó törvény magyarázatában kifejezetten tiltották más feleségének a köszöntését. Épp ezért volt vonzó és elfogadható Jézus minden szava számukra. Jézus női követői itták az Általa közvetített üzenetet és lettek első követőivé. (ld. Lk 7,36-50) Első üzenete Isten Igéjének éppen ez: Amikor emberileg nézve semmi sem passzol és ül, de mégis árad a kegyelem. Amikor az

irgalom hihetetlen és felfoghatatlan áradása és folyása látszik, akkor döbben rá az ember, hogy Kicsoda szól és cselekszik igazán. Áramlik az erő és a biztonság a különös üdvözlés által. Keresztelő János születésének angyali megjelenítése és Jézus születésének híradása között az a különbség, hogy közvetlenebb és célratörőbb a Mária köszöntése. Mi a különbség egy áldozatot bemutató pap és Mária közötti szerepvállalásában? Az, hogy meglátják-e az ígéretek beteljesedését és elfogadják-e a Legfőbb Ajándékot.

30-38. vers: Ami Máriával történik, az az Úr irgalma. Az ígélet beteljesedik, mint Zakariásnál. Mégis milyen hatalmas képet fest Gá브리el angyal Isten tettéről. Jól visszanyúl az ígéretekben. A Királyi Messiás képe már Dávid idején ígereként jelenik meg: *„Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárdá teszem az ő királyságát. Ő épít házat neved tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre. Atyja leszek, és ő az én fiam lesz. Ha bűnt követ el, megfenyítem férjhez illő bottal, embereknek kijáró csapásokkal. De nem vonom meg tőle szeretetemet, ahogyan megvontam Saultól, akit eltávolítottam előled. Így a te háza és királyságod örökre megmarad, és trónod örökre szilárd lesz (II Sám 7,12-16)*

A Magasságos az Úr:

Lk 1,35: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.”

Lk 1,76: „Téged pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétájának neveznek majd, mert az Úr előtt jársz, hogy elkészítsd az ő útjait...”

Lk 6,35: „Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiait lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt.” Jézus teljesen más Úr, mint ahogy a zsidóság, a pogányság vagy épp a tanítványai látják. A Magasságos Fia, tehát Szent. Benne az ígéretek beteljesednek.

Fogantatott Szentlélektől: Mária férfit nem ismert, még mielőtt József jegyese lett. A zsidóságban a jegyesség 12 éves korban történt, és attól kezdve a leány feleségnek számított, még akkor is, ha a házasságkötés csak egy vére rá történt. Míg Isten Zakariás és Erzsébet esetében lehetővé teszi a gyermekáldást, addig Mária esete más. Isten Lelkének és Igéjének teremő ereje tette lehetővé a Megváltó emberré lételét. Jézus Krisztus születésének a ténye nyilvánvaló és ez a fontos. *„A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi, a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a fiainkéi mindörökké...” (VMóz 29,29)* Térben és időben Isten emberré lett. Benne látható az a szent atyák által támasztott igény, hogy óhajtották és várták Isten közeledését. A végkifejlett a lényeg, nem az, hogy hogyan történt. Jézus emberré lett és az apostoli hitvallásban megvalljuk: „fogantatott Szentlélektől.” Nem titok, az Úr az Isten, és mindenkinek van atyja és anyja ezen

a földön. Jézus tudta, ki az Ő Atyja, és ezt a világ előtt nem takargatta. Sőt! Megvallotta: „*Igen, Atyám így volt kedves teelőtted (Mt 11,26).*”

Az angyal üzenete Máriának szól, amiben kijelölik az ő eszközmivoltát. Mária nem társuralkodó, már számára a kegyelembe fogadás által nem nyílt meg a menyország és vált igazán Királynővé. Éppen ellenkezőleg, ebben a történetben csak egy Király van, Jézus. Az angyal nem vár semmit Máriától, nem kell beleegyeznie a szolgálatban, ahogyan ezt a római katolikus egyház kihangsúlyozza egy szócska betoldásával: „*történjék...*” Az angyal isteni üzenetet közvetít, ennyi és pont. Eszközök találkozása nyíltan arról szól, hogy a Magasságos Isten Fia jön, érkezik és az anyaméh gyümölcse jutalom lesz mindazok számára, akik el- és befogadják, hogy az Úr cselekszik kegyelme gazdagsága szerint Mária életében is. Gazdagon áradó irgalom ott áramlik, ahol mindenkin tudatosul, hol a helye: Nem Mária, hanem az Úr a cselekvő. A Magasságos hajol le a földi halandóhoz. Sőt, maga Mária fordul szembe mindennel, ami Őt trónra emelné és az „*Egek Királynőjévé*” tenné, mert Ő tudja, hogy kicsoda: „Az Úr szolgáló leánya.” Igen, a szolgáló leány, a kicsi, a pici, aki elfogadja, hogy általa is áradhat a kegyelem ebbe a világba.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Maga a békesség Ura adjon nektek mindig minden körülmények között békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal (IIThessz 4,16)!” Ámen.

Ének: 310. dicséret: „Küldé az Úr Isten...”

Túrmezei Erzsébet

Kő az úton

Gondolod, kerül életed útjába egyetlen gátoló kő is hiába?

Lehet otromba, lehet kicsike,

hidd el, ahol van, ott kell lennie.

De nem azért, hogy visszatartsd téged se,

hogy lohassza kedved, merészséged.

Jóságos kéz utadba azért tette,

hogy te megállj mellette, nézd meg a követ,

aztán kezdj el beszélni róla Isteneddel.

Őt kérdezd meg, milyen üzenetet küld azzal az akadállyal neked.

S ha lelked Istennel találkozott, utadba minden kő áldást hozott.